

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Bảy ngày 05/02/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 786

“BIẾT VẤN ĐỀ CÓ NHÂN THÌ DỄ DÀNG HÓA GIẢI”

Tất cả vấn đề xảy ra đều có nguyên nhân. Nhà Phật thường nói “*nhân nào quả đó*”, nhưng thế gian rất ít người thừa nhận điều này. Người ta muốn thay đổi nhân vì họ đã tạo nhiều nhân xấu, họ không muốn tiếp nhận quả xấu, chỉ muốn có quả tốt, cho nên họ từ chối tiếp nhận quả mà họ đã tạo nhân. Người làm nông đều biết: Hạt giống tốt thì cây sẽ phát triển mạnh, hạt giống không có mầm bệnh thì cây mới phát triển tốt. Cho nên nhân tốt thì quả tốt, muốn quả tốt thì phải có nhân tốt. Việc đơn giản như vậy, nhưng đến người học Phật cũng không chịu thừa nhận.

Chúng ta thấy vào những ngày đầu năm trong tháng Giêng, mọi người đổ xô đi cầu Trời khấn Phật, van xin Quý Thần để được tăng phúc, tăng thọ, tăng tài, tăng lộc. Họ đi rất nhiều nơi để van xin, có nghĩa là đi xin xỏ thì làm, nhưng chính mình tạo phúc thì không làm. Chúng ta thấy ngay đến người đã học Phật, đã biết đến Phật nhưng rất ít người thấu hiểu, hiểu rõ được đạo lý nhân quả. Đạo lý nhân quả tưởng chừng dễ hiểu nhưng lại không phải như vậy, mọi người vẫn thích đi van xin, làm kẻ nịnh hót, bợ đỡ Quý Thần, thậm chí bợ đỡ Phật Bồ Tát. Phật Bồ Tát đã dạy chúng ta nguyên tắc nguyên lý rất rõ ràng: **“Bố thí tiền tài thì nhất định có tiền tài. Bố thí năng lực thì thông minh. Bố thí vô úy thì khỏe mạnh, sống lâu”**. “Vô úy” nghĩa là không sợ. Bố thí vô úy là đem sự an lành đến cho mọi chúng sinh. Chúng ta ăn chay, chúng ta phóng sinh chính là chúng ta bố thí vô úy.

Hòa Thượng nói: **“Cả đời tôi không ngồi đó để được ban phước, cứu rỗi. Cả đời tôi là tích cực đi làm những việc lợi ích cho người khác, chính là đi ban phước, đi cứu rỗi cho người khác. Bạn thử nghĩ xem chúng ta ngồi chờ để được cứu giúp, cứu trợ thì đó được cứu trợ sẽ không nhiều. Chúng ta bố thí tài vật thì tài vật ngày càng nhiều”**.

Nhiều năm qua, tôi có một trải nghiệm rất rõ ràng. Tôi càng bố thí thì không hề bị thiếu mà càng lúc càng nhiều. Cho nên mọi vấn đề, mọi sự việc đều có nguyên nhân, nếu ta biết rõ nguyên nhân thì dễ dàng hóa giải. Gieo nhân rồi thì nhất định sẽ gặp quả. Nhân quá khứ đã nhiều đến vô số kể, bây giờ chỉ chờ gặp duyên, nếu gặp duyên thì nhân sẽ trở quả. Tất cả những việc may mắn hay không may mắn trong cuộc đời đều là nhân đã kết thành quả.

Tôi vẫn thường khuyên mọi người: Ta không có hạnh phúc gia đình thì ta tích cực làm những điều giúp cho gia đình người khác hạnh phúc, vậy thì gia đình mình dần dần sẽ có hạnh phúc đong đầy. Mình

không có phước con cái ngoan hiền thì mình đi giúp cho con cái mọi người ngoan hiền, như vậy con cái mình sẽ dần dần ngoan hiền.

Người ta cứ ngồi than thân trách phận rằng mình không có hạnh phúc, đầy những khổ đau. Có người nói với tôi: *“Thầy ơi, con không có hạnh phúc!”*. Tôi nói: *“Hãy chia sẻ với mọi người những gì mình đang có, chia đôi, chia ba, chia bảy, chia đến lúc không còn chia được nữa thì ta sẽ có hạnh phúc. Cứ đem những thứ mình có được chia nhỏ ra, tặng cho mọi người thì tự khắc mình cũng sẽ có bấy nhiêu hạnh phúc”*.

Hòa Thượng nói: *“Món nợ này cũng giống như hóa đơn bạn phải thanh toán khi vào tiệm ăn. Sau khi bạn đã ăn thỏa thích rồi, khi người ta đưa hóa đơn thanh toán thì bạn phải trả, không thể quyt nợ được. Bạn xem coi thái độ bạn trả nợ có vui vẻ hay không. Nếu bạn trả mà không vui vẻ thì vẫn phải tiếp tục trả. Cũng giống như bạn bỏ thí thì thái độ phải dirt khoát, thẳng thắn, sáng khoái mà làm. Nếu bạn bỏ thí với trạng thái bủn xỉn, keo kiệt, kéo không ra, ra mà khó khăn thì nó vào cũng khó khăn”*.

Tất cả sự tương hợp với chúng ta đều nằm trong bốn nhân duyên là: Báo ân, báo oán, đòi nợ, trả nợ. Duyên nợ sâu dày thì mới kết thành gia đình, vợ chồng, con cái cho nên chúng ta đừng ngồi đó mà than thân, trách phận. Chúng ta phải vui vẻ mà tiếp nhận, vui vẻ mà trả nợ. Khi đã trả hết nợ rồi thì tự nhiên mọi việc như không có việc gì xảy ra. Nếu chưa trả hết thì món nợ vẫn kéo dài, vẫn triền miên.

Chúng ta đã từng nghe: *“Bồ Tát sợ nhân, không sợ quả. Chúng sinh sợ quả chứ không sợ nhân”*. Bồ Tát rất cẩn trọng khi tạo nhân, đến khi gặp quả thì rất hoan hỉ mà tiếp nhận. Còn chúng sinh chúng ta thì tùy tiện tạo nhân, đến khi gặp quả thì rất lo sợ.

Hòa Thượng nói: *“Ngày nay, những phần tử khủng bố nhiều loạn khắp nơi trên toàn thế giới khiến cho lòng người bất an. Đây đều là do oan oan tương báo. Những hành động của họ đều có đối tượng, không phải ai họ cũng hướng đến. Họ tìm những nơi đã từng gây thù chuốc oán với họ để báo thù”*. Họ không báo oán một cách mơ hồ, tùy tiện mà họ làm có đối tượng. Đối tượng đó chính là oan gia trái chủ của họ. Mọi việc diễn ra đều có đối tượng, chủ đích chứ không phải đương không mà đến, đương không mà xảy ra. Tất cả mọi việc trong cuộc sống chúng ta, tốt hay xấu đều là chúng ta đã gieo tạo, có vay thì phải có trả.

Hòa Thượng nói: *“Sáng sớm bạn ra đường, vừa mới đẩy xe ra cổng thì có người sừng sỏ với bạn. Bạn đừng tưởng họ vô duyên vô cớ. Làm gì có chuyện họ vô duyên vô cớ! Chúng ta đã gieo nhân, đúng lúc đó oan gia trái chủ xuất hiện”*. Nếu chúng ta bình lặng tiếp nhận thì mọi việc đi qua một cách nhẹ nhàng. Nếu chúng ta nổi sân si lên thì mọi việc sẽ phát sinh lớn.

Hòa Thượng nói: **“Người học Phật chúng ta chỉ cần hiểu rõ được mấy phần của đạo lý nhân quả thì đối với những sự việc nhân quả báo ứng sẽ không có hoài nghi. Đối với những hiện tượng xảy ra với ta và với mọi người, chúng ta đều có thể lý giải được”**. Người học Phật đáng lẽ phải hiểu sâu hiểu rõ đạo lý nhân quả, nhưng Hòa Thượng nói chỉ cần chúng ta **“hiểu rõ được mấy phần”** thôi, chưa cần đến mười phần, khi **“hiểu rõ được mấy phần”** đạo lý nhân quả báo ứng thì chúng ta sẽ hoan hỷ, vui vẻ mà tiếp nhận, không ngồi đó mà oán trời, trách người. Nếu chúng ta cảm thấy cuộc đời mình bất hạnh, không may mắn thì ta hãy tích cực tạo sự may mắn, giúp giảm bớt đi sự bất hạnh của mọi người thì sẽ có kết quả tốt.

Một lần, khi đi giảng ở Quảng Nam, tôi hỏi: **“Các cụ có muốn con cái mình đi xa gặp quý nhân không?”**. Các cụ ai cũng mặt mày mừng rỡ nói: **“Có chứ!”**. Mọi người tưởng có ngại bùa gì đó. Con cái người ta đi ra thành phố làm việc được một thời gian thì quay về xây nhà cửa, mua ô-tô rất thành đạt. Còn con cái mình lần nào về cũng xin tiền, hết năm này đến năm khác đều như vậy. Tôi nói: **“Các cụ muốn con cái đi xa gặp quý nhân, vậy thì Cha Mẹ ở nhà có làm quý nhân không? Cha Mẹ ở nhà làm quý nhân hay ở nhà làm quái nhân?”**. Lúc đó mọi người chỉ im lặng, nhìn xuống. Muốn con cái mình đi xa gặp được quý nhân thì ở nhà chính chúng ta phải làm quý nhân. Chúng ta tích cực đắp cầu, làm đường, quét ngõ cho hàng xóm. Đó cũng là việc của quý nhân. Không nhất thiết phải làm được việc gì lớn lao mới được gọi là quý nhân. Chúng ta ra quét ngõ nhà người khác họ sẽ cảm thấy rất vui. Có những người quét rác xong lại đẩy rác sang ngõ nhà người ta. Vậy thì đó là quái nhân rồi! Chúng ta mời người lỡ đường một ly nước, một bữa ăn. Chúng ta làm ra những hành động nhỏ đó là đã tạo nhân duyên tốt.

Hòa Thượng nói: **“Phật pháp dạy người hóa giải oán hận, kết thành thân hữu, hóa giải thù địch, kết thành bạn bè, không có đối lập. Không được khởi tâm sân hận, cũng không có một ý niệm báo thù! Vậy thì mọi việc đều có thể giải quyết. Sự việc trong đời này cũng có thể được giải quyết, mà cũng có thể giải quyết được sự việc ở đời sau”**. Sợ nhất là ý niệm báo thù! Chúng ta tưởng rằng chúng ta không có ý niệm báo thù, nhưng những ý niệm thâm kín đó len lỏi ở trong sâu thẳm. Chúng ta tưởng rằng mình không có ý niệm báo thù, nhưng khi gặp lại đối tượng đó thì chúng ta nhớ lại toàn bộ việc cũ. Vậy thì chúng ta không quên thù cũ, vẫn lưu lại trong tạng thức, trong kho chứa của mình.

Hòa Thượng nói: **“Báo thù không thể giải quyết vấn đề. Hiện tại, quốc gia này bị khủng bố thì họ đi tìm cách báo thù, giết một số phần tử khủng bố. Rồi một số phần tử khủng bố đó họ có vây cánh, họ lại phát động để đi trả thù. Cứ như vậy oan oan tương báo không hề kết thúc. Trong dòng sinh tử còn đáng sợ hơn nữa! Những người bị giết họ ôm hận trong lòng, đời sau họ đầu thai làm người thì họ khẳng định sẽ báo thù, kẻ thù ở nơi nào thì họ tìm đến ở gần nơi đó, thậm chí là làm người nhà của bạn. Nếu họ làm con cháu trong nhà bạn thì sẽ là vấn đề chí mạng”**.

Chúng ta ghét một ai đó, thậm chí ghét cay ghét đắng đến nỗi muốn họ chết đi. Vậy thì sau khi họ chết, đời sau họ sẽ đầu thai làm con của chúng ta để chúng ta yêu thương, ngày ngày hầu hạ. Sự báo thù này rất nghiêm trọng! Nếu chúng ta ghét bà hàng xóm thì rất có thể đời sau họ sẽ làm vợ chúng ta, ngày

ngày nói lời thương yêu với chúng ta. Người xưa có câu: “*Ghét của nào trời trao của đó*”. Trong hiện tại chúng ta không chấp nhận họ thì đời sau họ sẽ lại tìm đến. Chúng ta thù hận họ. Khi họ chết đi, chúng ta nguyện rửa: “*Đáng đời, chết là đáng!*”. Vài ngày sau, trong nhà chúng ta mới sinh đứa cháu nội đích tôn. Lúc đó chúng ta chăm sóc đứa bé cả ngày, cả đêm, rồi cả đời hầu hạ nó. Chúng ta đừng tưởng rằng tiêu diệt được những phần tử xấu nhất trong xã hội là xong.

Hòa Thượng nhắc đến việc mấy trăm năm trước người ta phân biệt màu da. Người da màu thì chỉ làm nô lệ, giống như súc vật. Con cái của người nô lệ sinh ra lại làm nô lệ. Người da màu bị mua bán giống như hàng hóa. Nhưng sau này thì ngược lại, người da màu lại làm chủ, làm Tổng thống.

Hòa Thượng nói: “*Vấn đề của những phần tử khủng bố không dễ dàng giải quyết được. Trên báo chí cũng nói đến việc nhiều quốc gia tiên tiến trên thế giới phải nghiên cứu, tìm cách đối trị, nhưng đa phần họ chỉ tìm cách để mang lại lợi ích cho quốc gia của họ. Nếu chỉ mang lại lợi ích cho mình vậy thì vẫn là tự tư tự lợi, lợi ích cho cá nhân mình nhưng xung đột với lợi ích tha nhân. Cuối cùng vấn đề ngày càng nghiêm trọng hơn, không thể giải quyết. Đáng lẽ ra mình phải thay đổi ý niệm, đem lại lợi ích cho tất cả quốc gia, dân tộc trên thế giới để tất cả mọi người đều có lợi ích chứ không chỉ mang lại lợi ích cho cá nhân mình*”. Cho nên Phật dạy người bỏ đi cái ta, trở thành “*vô ngã*”. Nếu càng tu hành mà cái ta của bạn ngày càng lớn thì xin chia buồn với bạn, tương lai tam ác đạo bạn đã có phần!

Hòa Thượng nói: “*Nếu những quốc gia lớn thay đổi ý niệm, những vấn đề họ suy nghĩ ra đều phù hợp với lợi ích của tất cả các quốc gia khác và phù hợp với lợi ích của toàn nhân loại thì thế giới này sẽ hòa bình, tuyệt đối sẽ không có những thành phần khủng bố, không có những phần tử xấu*”. Lớn như đối với một quốc gia dân tộc, nhỏ như đối với một con người, chúng ta ta phải xem việc làm, ý niệm của chúng ta có lợi ích cho người không? Nếu chỉ có lợi ích cho riêng ta thì chắc chắn sẽ có xung đột.

Cách đây vài chục năm, ở trong làng bên cạnh nơi tôi ở có mấy người được cho là giang hồ. Ai cũng sợ họ, ai cũng trù cho họ chết đi. Tôi nói: “*Đừng nói vậy! Chúng ta mỗi người hãy mong cho họ giàu có! Khi họ giàu lên thì họ sẽ hiền ngay*”. Mà đúng thật như vậy! Khi họ giàu có, xây nhà, có ô-tô thì họ tự nhiên hiền ra, không dám đi đâm chém nữa vì họ sợ nếu họ chết thì người khác sẽ dùng những tài sản đó.

Gia đình tôi cũng vậy, ngày xưa tôi xây nhà ở ổn định được một thời gian thì có hàng xóm đến mua đất bên cạnh. Khi họ xây nhà, họ làm cho bức tường nhà tôi rung chuyển rất ồn ào. Họ muốn dùng chung tường với nhà tôi. Khi mọi người trong nhà tôi nói “*làm ơn đừng làm ồn ào nữa!*” thì tôi nói: “*Đừng phân nân! Mình cứ mong cho họ giàu lên, họ giàu rồi thì họ sẽ xây tường mới, không dùng tường nhà mình nữa*”. Đúng thật như vậy! Vài năm sau, họ giàu lên, xây nhà cao tầng, không dùng chung tường

với nhà tôi nữa. Nhà tôi lại được che mát. Cho nên chúng ta đừng có ý niệm báo thù vì ý niệm báo thù sẽ không bao giờ kết thúc thù hận. Ý niệm báo thù sẽ khiến cho oan oan tương báo, đời này và cả đời sau đều rất mệt mỏi.

Hòa Thượng nói: **“Chỉ có Phật pháp mới có thể giải quyết được vấn đề, bởi vì người chân thật khế nhập được Phật pháp, hiểu được cách hóa giải xung đột, hóa oán thành thân, hóa thù thành bạn, không đối lập với bất cứ người nào. Cho dù xem thấy người khác đắc tội với ta, nhưng ta phải biết trong đây đều có nguyên nhân. Trong tâm ta không khởi lên oán hận vậy thì vấn đề này liền được hóa giải. Nếu trong tâm ta khởi lên oán hận, sân si nổi lên thì vấn đề sẽ càng nghiêm trọng hơn, đời này không giải quyết được vấn đề và sự sân hận của ta sẽ kéo dài đến đời sau”**. Nếu là người tu hành cầu giải thoát như chúng ta thì việc này sẽ gây chướng ngại rất lớn cho sự giải thoát của chúng ta.

Hòa Thượng nói: **“Phật pháp chân thật có thể giải quyết được vấn đề. Thế nhưng có mấy người biết, ngay đến những người học Phật có được mấy người hiểu rõ được đạo lý nhân quả! Chỉ cần họ hiểu được mấy phần của đạo lý nhân quả thì vấn đề đã được giải quyết rồi. Nếu có thể phổ biến rộng Phật pháp Đại Thừa thì trên thế giới này không có tai nạn, không có xung đột, không có những phân tử xấu, chắc chắn là không có! Chính vì độc chiếm chỉ muốn mình có lợi cho nên xung đột lợi ích, mâu thuẫn vì lợi ích”**. Trên thế giới ngày nay xung đột, mâu thuẫn lợi ích xảy ra rất nhiều, dẫn đến những cảnh tang thương, đau lòng. Con người phải bình đẳng được sống, bình đẳng cùng phát triển, cùng tồn tại, cùng có được hạnh phúc, không thể có việc mình độc chiếm để đi hại người khác.

Chúng ta thấy trong lịch sử đã có sự báo thù khủng khiếp. Nhà Thanh khi lập quốc đã tiêu diệt đi một dân tộc nhỏ là Diệp Xích Na La. Họ tưởng họ giết hết dân tộc này là an toàn rồi, nhưng không ngờ vẫn còn có người sống sót. Về sau, một người con gái của dòng họ Diệp Xích Na La được tiến cung, sau đó trở thành Từ Hi Thái Hậu - người đã tiêu diệt nhà Thanh. Chúng ta thấy oan oan tương báo không thể nào chấm dứt.

Chúng ta không cần nhìn đến những việc quá lớn lao giữa các quốc gia, dân tộc mà ngay trong những mối quan hệ giữa gia đình với gia đình, giữa làm xóm với làng xóm cũng có những sự cạnh tranh rất khốc liệt. Các cụ ở quê nói: **“Năm nay đình làng trên cúng hoành tráng, vậy thì năm sau mình phải cúng hoành tráng hơn họ!”**. Chúng ta làm như vậy là cạnh tranh rồi! Thay vì có tâm cạnh tranh như vậy, chúng ta nên **“liệu cơm gắp mắm”**, trong làng đóng góp được bao nhiêu tài vật thì làm đến bấy nhiêu, không mang tâm cạnh tranh, đố kỵ. Nếu chúng ta muốn sang năm tổ chức cúng to hơn làng trên thì suốt cả năm ôm tâm đố kỵ, rồi lại bảo con cái ở phương xa gửi về đóng góp. Đây là chuyện cạnh tranh trong nhân gian. Có người thấy làng trên xây dựng một ngôi chùa rất đẹp liền nghĩ làng mình cần phải xây dựng một ngôi chùa đẹp hơn. Họ thúc đẩy **“tham sân si mạn”** cho cả làng, đi tìm con cháu trong làng làm doanh nghiệp lớn để kêu gọi hỗ trợ. Vì vậy có việc công làng xây dựng tốn cả chục tỷ, từ đây lại dẫn đến chuyện lấy tiền phi pháp, rất phiền phức!

Hòa Thượng nói: **“Phật pháp không có đấu tranh. Phật pháp chỉ hóa giải, hài hòa. Phật pháp giải quyết được tất cả mọi vấn đề, thế nhưng mấy người hiểu!”**.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!